

บทที่ 6

ทักษะการเสริมกำลังใจ

ความหมาย

การเสริมกำลังใจ การเสริมแรง หรือการเสริมพลัง (Reinforcement) หมายถึงกระบวนการ การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความเชื่อมั่นตนเอง อย่างแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ช้า หรือพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น รวมทั้งมีความพยายามที่จะแสดงสิ่งเปลก ๆ ใหม่ ๆ ที่มีคุณค่า อันเกิดจากพฤติกรรม ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ด้วย

มนโนทัศน์และหลักการ

กระบวนการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดมีความเชื่อมั่นตนเอง และแสดงออกชี้ง พฤติกรรม ที่พึงประสงค์ด้วยการเสริมกำลังใจอย่างมีจุดมุ่งหมาย และมีการกระทำอย่างมีระบบเป็นขั้นตอน ต่อเนื่อง จะเป็นปัจจัยและองค์ประกอบสำคัญในการช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี ใน การเรียนรู้ และการดำเนินชีวิตต่อไปในอนาคต

จุดมุ่งหมายของการเสริมกำลังใจ

1. มุ่งให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นตนเอง
2. มุ่งให้ผู้เรียนอย่างแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ช้า
3. มุ่งให้ผู้เรียนได้รับความสำเร็จในชีวิต
4. มุ่งให้ผู้เรียนเกิดความพอใจและรู้สึกภูมิใจที่ได้รับการชมเชย หรือรางวัล
5. มุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องและพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นในตนเอง
6. มุ่งให้ผู้เรียนมีชีวิตชีวา สนุกสนาน เกิดความสนใจ และอยากรู้จะเรียนในบทเรียน นั้น ๆ อย่างต่อเนื่องตลอดเวลา
7. มุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ประสบการณ์ได้ตามจุดประสงค์
8. มุ่งให้กระบวนการเรียนการสอนดำเนินไปตามหลักการของจิตวิทยาการศึกษา การรับรู้และการเรียนรู้

เกณฑ์วิธีการเสริมกำลังใจ

วิธีการเสริมกำลังใจอาจแบ่งได้เป็น 5 แบบ คือ

1. การเสริมกำลังใจด้วยวาจาหรือถ้อยคำ (Verbal Reinforcement) หมายถึงการใช้วาจา หรือถ้อยคำ เช่น ดี ดีมาก เก่ง เก่งมากที่สุด จะดี จะดีมาก หลักแหลมจริง ๆ ถูกต้อง ถูกต้อง ดีแล้ว มีเหตุผล วิเศษเลย เยี่ยมจริง ๆ ฯลฯ ชมเชยผลงาน หรือพูดติกรรมการแสดงออกของผู้เรียน ซึ่งได้รับการประเมินผลแล้วว่าอยู่ในเกณฑ์หรือได้มาตรฐาน เป็นพูดติกรรมที่พึงประสงค์ น่าพอใจ ดี ดีมาก หรือมีลักษณะเลิศเป็นพิเศษ และเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสามารถ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ จึงควรได้รับการชมเชยกย่องให้เป็นที่ประग novità (เพื่อผู้เรียนจะได้กระทำ พูดติกรรมที่พึงประสงค์นั้นขึ้นอีก หรือดำเนินการแก้ไขข้อบกพร่อง และพัฒนาคุณลักษณะ ความสามารถนั้นให้ดียิ่งขึ้น รวมทั้งแสดงออกซึ่งพูดติกรรม ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่มีคุณค่า ต่อไป) การเสริมกำลังใจโดยใช้วาจาหรือถ้อยคำอาจกระทำได้เป็น 3 ลักษณะ ประกอบด้วย

1.1 กล่าวชมเชยทันที อาจใช้ระหว่างการแสดงพูดติกรรมที่พึงประสงค์ (ในจังหวะที่เหมาะสม) หรือทันทีที่สิ้นสุด เช่น

“วิชัยแสดงได้ดีมาก”

“คำตอบของนิรบูลหลักแหลมจริง ๆ” ฯลฯ

1.2 กล่าวชมเชยภายหลัง ในบางกรณีที่ผู้สอนต้องการจะให้มีการใช้คำตอบหรือการแสดงออกเป็นแนวในการเรียนการสอนขั้นต่อไป หรือเพื่อใช้เป็นแนวทางในการตอบ/แสดง พูดติกรรมที่พึงประสงค์ของผู้เรียนคนอื่น ๆ ผู้สอนอาจรับรองการกล่าวชมเชยทันที เปเปลี่ยนเป็นการขอร้องให้ผู้เรียนคนเดิมตอบหรือแสดงพูดติกรรมที่พึงประสงค์ช้า ซึ่งจัดว่าเป็นการเสริมกำลังใจอย่างหนึ่ง แล้วจึงกล่าวชมเชยในเวลาต่อมา หรือภายหลัง เช่น

“ประสิทธิ์.....ลองตอบคำถามครูช้าอีกรังชิ”

“บังอร ตอบครูชิว่า ประเทศสมาชิกของ “อาเซียน” มีอะไรอีกประสิทธิ์เข้า ได้ตอบมาแล้ว 2 ประเทศ ได้แก่ ประเทศไทยและมาเลเซีย”

1.3 กล่าวชมเชยเพื่อการปรับปรุงหรือพัฒนา อาจมีกรณีที่คำตอบหรือพูดติกรรมแสดงออกของผู้เรียนนอยู่ในขั้น เก็บพอใช้ หรือ เก็บดี ผู้สอนอาจใช้การชมเชยเพื่อให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจที่จะดำเนินการปรับปรุงข้อบกพร่อง หรือพัฒนาส่วนที่ดีให้ดียิ่งขึ้น เช่น

การชมเชยเพื่อการปรับปรุง

กฎ จังหวัดที่ใหญ่ที่สุดของประเทศไทยคือจังหวัดใด?

หากเป็น เชียงใหม่ครับ

ครู ใช้ เชียงใหม่เป็นจังหวัดที่ใหญ่ มีเนื้อที่กว้างขวางและมีผลเมือง
จำนวนมาก แต่ยังไม่ใช่จังหวัดที่ใหญ่ที่สุดของประเทศไทย
นักเรียน ลังคิดดูใหม่ และตอบครูซิ

นักเรียน กรุงเทพมหานคร ค่ะ ครับ

ครู ถูกต้อง ดีมาก

- การชี้แจงเพื่อการพัฒนา

ครู โครงสร้างบังว่า จังหวัดที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “สมุทร....” ได้แก่
จังหวัดใดบ้าง

นักเรียน สมุทรปราการ และสมุทรสงคราม ครับ

ครู ถูกต้อง แต่ยังมีอีก

นักเรียน (.....คิด) อ้อ...สมุทรสาคร ด้วยครับ

ครู ถูกต้อง เก่งมาก

1.4 การกล่าวชื่นเชยแบบไม่เป็นทางการหรือไม่ประเมินผล ผู้สอนอาจแสดง
จากการยอมรับหรือรับรู้ (Recognize) คำตอบ หรือการแสดงออกอย่างไม่เป็นทางการ หรือยัง^{ไม่}
ไม่ต้องการประเมินผลทันทีว่า ดี หรือ ถูกต้องระดับใด เช่น

ครู พระนเรศวร กับ พระเจ้าตากสิน ใครเก่งกว่ากัน?

นักเรียน พระนเรศวรครับ

นักเรียน พระเจ้าตากสินค่ะ

ครู อือ.....เอ.....ใช่ไหมเอ่ย.....โครงยกเหตุผลประกอบคำตอบได้บ้าง?

2. การเสริมกำลังใจด้วยการใช้ทำทาง (Non-verbal or Acting Reinforcement) หมายถึง
การใช้กริยาท่าทาง หรือสีหน้าแสดงความพอใจ ยอมรับ หรือรับรู้คำตอบ และการแสดงออก
นั่น ๆ ว่าดี หรือถูกต้อง เป็นพฤติกรรมที่เพิ่งประสบ成 และยอมรับได้ อาจกระทำได้ เช่น

2.1 การเสริมกำลังใจด้วยการพยักหน้า

2.2 การเสริมกำลังใจด้วยการแสดงสีหน้าพอใจ สนใจ จริงจัง เอ้าใจใส่ ติดตาม

เรื่องโดยตลอด หรือตลอดเวลา ๆ ฯลฯ

2.3 การเสริมกำลังใจด้วยการแสดงการยิ้ม

2.4 การเสริมกำลังใจด้วยการแสดงการประปรมือ

2.5 การเสริมกำลังใจด้วยการแสดงสัญลักษณ์ต่าง ๆ เช่น ชูหัวแม่มือ ชูนิ้วมือรูปตัววี ๆ ฯลฯ

3. การเสริมกำลังใจด้วยการใช้ภาษาและท่าทางประกอบ (Verbal and Non-verbal or Acting Reinforcement) หมายถึงการใช้ทั้งภาษาและการแสดงท่าทางต่าง ๆ ประกอบการชุมชนผลงานหรือการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของผู้เรียน นับเป็นวิธีการที่ดี เหมาะสม และให้ผลดีมาก รวมทั้งเป็นการเร้าความสนใจผู้เรียนให้มีชีวิตชีวา สนุกสนาน ไม่เบื่อหน่ายบทเรียน และเกิดการเรียนรู้อย่างได้ผลต่องตามจุดประสงค์การเรียนการสอนได้ด้วย

4. การเสริมกำลังใจด้วยการประเมินผล (Evaluating Reinforcement) หมายถึงการใช้สัญลักษณ์การประเมินผล ได้แก่ คะแนน เปอร์เซ็นต์ เกรด G.P.F. หรือ A.B.C.D.E. และผลการเรียนอย่างอื่น ๆ เช่น ผ่าน เกือบดี ดี ดีมาก S = Satisfactory ดีเป็นเยี่ยม = Excellent รวมทั้งเครื่องหมายอื่น ๆ ที่เข้าใจ เป็นที่ยอมรับ หรือได้ตกลงกันไว้ (ว่าเป็นการแสดงถึงผลการเรียนในทางบวก - Positive) เช่น ✓-ถูก ☆-พอใช้ ☆☆-เกือบดี/ขึ้นนำสนใจ ☆☆☆-ดี/ขึ้นนำสนใจมาก ☆☆☆☆-ดีมาก/ขึ้นนำสนใจมากที่สุด หรือเป็นพิเศษ/ดีเป็นเยี่ยม ฯลฯ จะช่วยเสริมกำลังใจให้ผู้เรียนได้รู้ระดับความสามารถของตน มีความพอใจความเป็นเลิศจากผลของการประเมิน รู้สึกภาคภูมิใจ เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และรู้สึกว่าตนประสบความสำเร็จ ในชีวิต ซึ่งจะเป็นปัจจัยและรากฐานการพัฒนาการเรียนรู้ และพัฒนามาตรฐานนั้น ๆ หรือแห่งตนให้ดียิ่งขึ้นตามลำดับ

5. การเสริมกำลังใจด้วยการให้รางวัลหรือสินน้ำใจ (Reward or Incentive Reinforcement) หมายถึงการให้รางวัลหรือสินน้ำใจ ได้แก่ เงิน สิ่งของ ของขวัญ เช่น ถ้วยชนะเลิศ เข็มเรียนดี เสื้อผ้า เครื่องเรียน รางวัลเรียนดี รางวัลความประพฤติดี ทุนการศึกษาต่อทั้งในสถาบันภายในและต่างประเทศ ประกาศนียบัตรเชิดชูเกียรติ ชันนะเลิศการประกวดมารยาทดี รวมทั้งการให้สิทธิพิเศษ เช่น ประเด็นเชิดชูเกียรติ และแพร์ແບ เช่น การเป็นหัวหน้าห้องผู้แทนโรงเรียน ผู้แทนประเทศไทย ฯลฯ เหล่านี้ล้วนแต่เป็นการเสริมกำลังใจในทางบวก ซึ่งจะเป็นองค์ประกอบหรือปัจจัยสำคัญช่วยผู้เรียนให้เกิดกำลังใจ ภาคภูมิใจ รู้สึกเป็นเกียรติ มีการมานะบากบั่นพยายามในการเรียนดีขึ้น ประพฤติในการควรประพฤติ และเว้นใส่สิ่งที่ควรเว้น รวมทั้งมีการพยายามที่จะสร้างเสริมและพัฒนาพัฒนามาตรฐานความสามารถแห่งตน ซึ่งสังคมยอมรับว่าเป็นพัฒนามาตรฐานที่พึงประสงค์ ให้ก้าวหน้าไปสู่เป้าหมายในขั้นสูง หรือดีขึ้นต่อไป

หลักการเสริมกำลังใจ

1. ควรเสริมกำลังใจในจังหวะที่ควรและเหมาะสม จะเป็นการเสริมกำลังใจทันที ระหว่างหรือภายหลังที่สิ้นสุดการตอบและการแสดงใด ๆ ของผู้เรียน รวมทั้งการเสนอแนะเพื่อ การปรับปรุงและพัฒนาผู้เรียนในทุกโอกาสอันควรด้วย

2. ควรเสริมกำลังใจด้วยความจริงใจ เป็นความจริง และตรงตามความสามารถอย่างแท้จริงของผู้เรียน ๆ จึงจะเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ (ที่ได้มาโดยยากหรือไม่ง่ายนัก) และเกิดการพัฒนาต่อไป ในกรณีการชุมชนที่เกินความเป็นจริง จะทำให้ผู้เรียนไม่เชื่อในมาตรฐาน กลยุทธ์เป็นการเจตนาอย แล้วการเสริมกำลังใจทั้งหมดที่ผ่านมา กำลังทำอยู่ในปัจจุบัน หรือที่จะกระทำต่อไปในอนาคตทั้งใกล้และไกล ก็จะล้มเหลวไม่เกิดผลแต่ประการใด

3. ควรใช้วิธีการเสริมกำลังใจหลาย ๆ แบบผสมผสานกัน

4. ควรหาทางและโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้รับการเสริมกำลังใจบ้าง จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความสามารถและผลงานการแสดงของของแต่ละคนเป็นสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่เรียนอ่อนหรือมีความสามารถน้อย ผู้สอนควรเอาใจใส่เป็นพิเศษ และหาทางให้ได้ประสบความสำเร็จโดยการแสดงผลงานที่ถนัด และเหมาะสมกับระดับความสามารถของเข้าบ้าง

5. ควรมีการติดตามประเมินผลการเสริมกำลังใจ เพื่อให้เป็นข้อมูลในทางวิชาการและเป็นแนวทางในการปรับปรุงข้อบกพร่อง และพัฒนาให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ข้อควรระวัง

1. ไม่ควรใช้การเสริมกำลังใจพรำเพรื่อบ่อยจนเกินไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการให้รางวัล และการให้คะแนน อาจเกิดผลในทางตรงกันข้าม และทำให้หมดคุณค่าความสำคัญ ซึ่งจะก่อให้เกิดผลร้ายทั้งต่อตัวผู้เรียนผู้สอน และกระบวนการเรียนการสอนนั้น ๆ ด้วย

2. ไม่ควรเสริมกำลังใจในทางลบด้วยวิธีการลงโทษ แต่ควรพิจารณากรากรทำเพื่อมุ่งขัดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของผู้เรียนเท่าที่จำเป็นจริง ๆ เท่านั้น

3. ไม่ควรเสริมกำลังใจโดยพุติกรรมของครูเพียงฝ่ายเดียว หากแต่ควรเสนอแนะและใช้การเร้าผู้เรียน และนักเรียนคนอื่น ๆ มีส่วนร่วมในการเสริมกำลังใจซึ่งกันและกันด้วย

ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการเสริมกำลังใจ

1. การเสริมกำลังใจทุกแบบ และวิธีการ ถ้ามีการใช้บ่อยและพรำเพรื่อ จะไม่เกิดผลในทางจิตวิทยาต่อไป

2. การพิจารณาเลือกวิธีการเสริมกำลังใจให้เหมาะสมกับสถานการณ์ โอกาส และลักษณะของผู้เรียนแต่ละบุคคล หรือกลุ่มนับเป็นสิ่งที่ควรกระทำ และจะทำให้การเสริมกำลังใจนั้นมีความหมายและได้ผลดีขึ้น

3. การที่ผู้สอนใช้เวลาในการคิดพิจารณาการครรภ์อีกความถูกต้องตามความเป็นจริง ก่อนที่จะด่วนแสดงพฤติกรรมการเสริมกำลังใจให้กันที่ จะให้ผลดี ถูกต้อง และมีคุณค่ากว่า

4. การหยุดพูด หรือไม่แสดงท่าทางใด ๆ ของคุณ เพื่อทอตระยะเวลาหรือเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิด นับเป็นวิธีการเสริมกำลังใจทางอ้อม (Indirect Reinforcement) ได้ดีทางหนึ่ง

5. การพิจารณาหาลักษณะการใช้วิธีการเสริมกำลังให้ทางตรงบ่อยครั้ง (Direct Reinforcement) และเปลี่ยนไปใช้วิธีการทางอ้อม (Indirect Reinforcement) เช่น การหยุดพูด แสดงท่าทางของผู้สอน รวมทั้งการใช้ป้ายนิเทศ หรือบอร์ด เป็นแหล่งแสดงผลงานดีเด่นของผู้เรียน ผลการเรียนดี และข่าวสำคัญ ฯลฯ บ้าง ก็จะให้ผลได้ดีกว่า

กิจกรรม

1. ให้นักศึกษาพิจารณาสถานการณ์ในชั้นเรียนจริงตามตัวอย่างข้างล่าง ดำเนินการเลือกวิธีการเสริมกำลังใจที่เหมาะสม ซึ่งคาดว่าจะใช้ได้ผลดี แล้วแสดงวิธีการหรือสถานการณ์จำลองการเสริมกำลังใจโดยละเอียดทุกขั้นตอน

ตัวอย่างที่ 1 “ด.ญ.วิมล เรียนวิชาคณิตศาสตร์อยู่ในระดับอ่อน แต่ก็ตั้งใจเรียน พยายามทำการบ้านทุกข้อ แม้จะผิดแต่ก็ทำงานด้วยความเป็นระเบียบ สะอาด เรียบร้อย และส่งงานตรงเวลาเสมอ”

ตัวอย่างที่ 2 “ด.ช.พิชัย ไม่เคยส่งการบ้านวิชาภาษาไทยเลยแม้แต่ครั้งเดียว เมื่อถูกครูถามก็มักจะอ้างว่าทำเสร็จแล้วแต่ลืมนำมา ลืมสมุดจดการบ้านไว้ที่โรงเรียนจึงไม่ได้ทำ หรือผลัดว่าพรุ่งนี้หรือวันโน้นวันนี้จะส่ง แต่ก็ไม่ได้ส่งสักที”

ตัวอย่างที่ ๓ ครู นพดล ทราบว่าจังหวัดที่อยู่เหนือสุดของประเทศไทยคือจังหวัดใด?

นพดล พิชณุโลกรับ

ក្រុងមីត្តភក លែងពាបិន្ថែម

นพดล แพร์ ครับ

ຄຽງຄວາມສັບສົນ

นพกต เชียงใหม่ ครับ

၁၃?

คือจังหวัดเชียงราย

(คำตอบที่ถูกคือจังหวัดเชียงราย)

ตัวอ่านที่ 4 ครู

“.....obby บันเปลี่ยน 4 อย่าง มีดังนี้

1. ความเป็นนักเลงผู้หญิง ทำลายความบริสุทธิ์ ทำลายทรัพย์ ซึ่ง
พวกนี้จะได้รับโทษดังต่อไปนี้

ก. ได้รับโทษตามกฎหมาย หรือได้รับอันตรายจากญาติของฝ่ายหญิง
ข. เกิดโรค

นักเรียนชาย (ตะโภน) เกิดโรค อิ ฯ เกิดโรคอะไรเรีย ชิ ฯ

ครู ไม่ได้รับการนับถือจากผู้อื่น หรือไม่มีใครอยากคบ

2. ความเป็นนักเลงสุรา.....”¹

ตัวอ่านที่ 5 ครู ประเทศไทยมีกรุงเทพมหานครเป็นเมืองหลวง.....

ปราณี ครูขา ณรงค์อนหลับ ค่ะ

ครู (เดินไปที่ณรงค์).....ณรงค์ ลูกขี้นไปล้างหน้าก่อน.....(เดินกลับมาที่หน้าชั้น)
เอ้า นักเรียนทุกคนพังต่อไป.....กรุงเทพมหานครตั้งอยู่ในภาคกลาง.....

ปราณี ครูขา.....สมควรเอาสถานศึกษาไปค่ะ

ครู สมควร เอาสถานศึกษาไปใช่ไหม? เอาดีนเข้าไป

สมศรี ปราณีเข้าเอาจาวาวิ่งโน๊ะหนูเองนี่ค่ะ คุณครู

ครู ปราณี เธอเก็บสถานศึกษาเสีย แล้วคราวหลังอย่าทำเช่นนี้อีก
.....กรุงเทพมหานครเป็นเมืองขนาดใหญ่ มีประชากรราว 5 ล้านคนเศษ

ปราณี ครูขา.....วิชัย.....

ครู?

¹ ตัดตอนจากบันทึกการสังเกตการสอนวิชาศิลธรรม เรื่องอบายมุขในโรงเรียน ใบกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2510 โดย น.ส.บัวบูชา ชื่อตรง นิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร.

2. จงนำเสนอแบบการเสริมกำลังใจ พร้อมกับอภิปรายวิธีการมาเป็นสังเขป

2.1 การเสริมกำลังใจสำหรับ “เด็กขี้อายไม่ค่อยกล้าตอบคำถามครู”

2.2 การเสริมกำลังใจสำหรับ “เด็กมีปัญหาชอบรังแกเพื่อน ๆ ในห้องเรียนและครูสอน”

2.3 การเสริมกำลังใจสำหรับ “เด็กซ่างพูดและชอบตอบคำถามครู แต่มักตอบผิด ๆ เสมอ”

2.4 การเสริมกำลังใจสำหรับ “เด็กที่ชอบแสดงออก (Show off) และตอบໄດ້ຄືຖາກຕ້ອງ”

2.5 การเสริมกำลังใจสำหรับ “เด็กที่เบื่อเรียนวิชาประวัติศาสตร์”

3. กำหนดให้นักศึกษาเลือกเนื้อหาวิชาประวัติศาสตร์มา 1 ตอน และจำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

- 3.1 ศึกษาเนื้อหาโดยละเอียด
 - 3.2 วางแผนเขียนบันทึกการสอน (โดยใช้เวลาสอนประมาณ 10 นาที)
 - 3.3 กำหนดแบบและวิธีการเสริมกำลังใจประกอบการสอน
 - 3.4 เตรียมสื่อประกอบการสอนและการฝึกทักษะนี้ (ถ้ามี)
 - 3.5 ลงมือฝึกทักษะที่หน้าชั้นเรียน
 - 3.6 ประเมินผลการฝึกทักษะจากเครื่องบันทึกภาพ/จากเอกสารการนิเทศและประเมินผล
 - 3.7 ปรับปรุงข้อมูลพร่อง และลงมือฝึกทักษะนี้ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

แบบประเมินผลการฝึกทักษะการเสริมกำลังใจ

ชื่อนักศึกษาผู้ฝึก..... รหัสประจำตัว..

วิชาที่สอน..... เรื่องที่สอน.....

ชั้นที่ฝึก..... วันที่ฝึก..... เวลา.....

ลักษณะการฝึก / ฝึกทักษะนี้เป็นครั้งที่ 1 2 3

อาจารย์ผู้สอน / อาจารย์นิเทศก์ / นักศึกษาผู้วิจารณ์

ก้าวที่สอง โปรดพิจารณาพฤติกรรมการฝึกทักษะการเสริมกำลังใจของนักศึกษา (ใช้สำหรับการประเมินตนเองด้วย) จากการบันทึกภาพไว้ หรือจากการฝึกทักษะที่หน้าชั้นเรียนจริง แล้วประเมินผลตามหัวข้อและเกณฑ์ต่อไปนี้ 1 - ใช้ไม่ได้ 2 - ต้องปรับปรุง 3 - พอดี 4 - ดี 5 - ดีมาก

ที่	หัวข้อ/ พฤติกรรมการเสริมกำลังใจ	เกณฑ์การพิจารณา				
		F	2-	P	3-	G
1.	ใช้วิธีการเสริมกำลังใจได้น่าสนใจและสามารถเร้าผู้เรียนให้แสดงความสนใจตอบสนองได้	1	2	3	4	5
2.	ใช้วิธีการเสริมกำลังใจได้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การดำเนินการสอน และกิจกรรม	1	2	3	4	5
3.	มีการใช้วาจาหรือถ้อยคำประกอบการเสริมกำลังใจ	1	2	3	4	5
3.1	การใช้วาจาเสริมกำลังใจทันที	1	2	3	4	5
3.2	การใช้วาจาเสริมกำลังใจภายหลัง	1	2	3	4	5
3.3	การใช้วาจาเสริมกำลังใจเพื่อการปรับปรุงและพัฒนา	1	2	3	4	5
4.	มีการใช้การแสดงท่าทางประกอบการเสริมกำลังใจ	1	2	3	4	5
5.	มีการใช้วาจาและท่าทางประกอบการเสริมกำลังใจ	1	2	3	4	5
6.	มีการใช้การประเมินผลประกอบการเสริมกำลังใจ	1	2	3	4	5
7.	มีการใช้รางวัลหรือสินเนื้อใจประกอบการเสริมกำลังใจ	1	2	3	4	5
8.	มีการใช้วิธีการเสริมกำลังใจหลาย ๆ แบบผสมผสานกัน	1	2	3	4	5
9.	ใช้การเสริมกำลังใจได้อย่างคล่องแคล่วชำนาญ	1	2	3	4	5
10.	เลือกใช้เทคนิคการเสริมกำลังใจเชิงพัฒนารูปแบบหรือสถานการณ์ในชั้นเรียนได้ดีและเหมาะสม	1	2	3	4	5
11.	มีการเสริมกำลังใจนักเรียนได้อย่างทั่วถึง	1	2	3	4	5
12.	การเสริมกำลังใจช่วยสร้างบรรยายการคิดในชั้นเรียน	1	2	3	4	5
13.	การเสริมกำลังใจมีผลทำให้นักเรียนสนใจเรียนดีขึ้น	1	2	3	4	5
14.	การเสริมกำลังใจทำให้ผู้เรียนมีกำลังใจและเชื่อมั่นตนเองดีขึ้น	1	2	3	4	5
15.	มีการเร้าให้นักเรียนคนอื่น ๆ และผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเสริมกำลังใจในครั้งนี้	1	2	3	4	5

สรุปผลการเสริมกำลังใจในครั้งนี้.

.....

.....

.....

.....

วิเคราะห์และประเมินพฤติกรรมการฝึกทักษะ (ข้อดีและข้อที่ควรแก้ไข).

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ.

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมินการฝึก